

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Zuzany Šnejdrové, Ph.D., a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D., v právní věci žalobce **ADEN LP s.r.o.** se sídlem Jeseník nad Odrou 28, v řízení zastoupeného MPAC s.r.o. se sídlem Kopřivnice, Na Luhách 10B, proti žalovanému **Finančnímu úřadu pro Moravskoslezský kraj** se sídlem Ostrava, Na Jízdárně 3, o žalobě na ochranu proti nezákonným zásahům žalovaného,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

A.

Žalobce se podanou žalobou proti žalovanému domáhá, aby soud:

1) určil, že „*postup k odstranění pochybností*“ – Výzva žalovaného žalobci k prokázání skutečností ze dne 29.1.2014 č.j. 325779/14/3215-05401-800132 – je nezákonný;

- 2) určil, že vyřešení žalobcovy stížnosti žalovaným formou Vyrozumění ze dne 17.7. 2014 je nezákonné,
- 3) zakázal žalovanému v průběhu daňové kontroly daně z příjmů právnických osob a daně z přidané hodnoty zahájené protokolem ze dne 15.1.2013 č.j. 82044/13/3215-05401 „*používat prostředky pro dokazování, které mají znaky nekonkrétnosti a porušení zásady legitimního očekávání*“.

Podstata žalobcovy argumentace tkví v tom, že

- 1) žalobce napadá odůvodnění Výzvy k prokázání skutečností ze dne 29.1.2014, kdy tam vyjádřené pochybnosti žalovaného jako správce daně pokládá s odkazem na judikaturu za irelevantní pro vydání předmětné výzvy;
- 2) v tomto směru si i stěžoval, jeho stížnost však byla odmítnuta jako nepřipustná. Žalobce má za to, že řízení o stížnosti nelze zastavit pro nepřipustnost;
- 3) žalobce napadá vyrozumění o výsledku svědků zaslaná žalobci dožadovanými finančními úřady v Mělníce, Plzni a pro Prahu 3, jakož i smysluplnost vyřízení dožadání těmito finančními úřady.

Žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby. K jednotlivým žalobním bodům uvádí:

- 1) má za to, že výzva ze dne 29.1.2014 je pojmově rozhodnutím, které je však ze soudního přezkumu vyloučeno pro výluk obsaženou v § 70 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), protože nemůže být napadána zásahovou žalobou. Jedná se o pouhý dílčí úkon v daňové kontrole [nikoli v postupu k odstranění pochybností ve smyslu § 89 a násl. zák. č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „d.ř.“)], kdy takový jednotlivý úkon nemůže být podle žalovaného nezákonným zásahem, jímž by mohla případně být toliko daňová kontrola jako celek;
- 2) stížnost a její vyřízení představují toliko právní prostředek ochrany ve smyslu § 85 s.ř.s., ani případné vadné vyřízení stížnosti proto nemůže být nezákonným zásahem. Vyřízení stížnosti je pak pojmově opět rozhodnutím ve smyslu § 65 s.ř.s. (jakkoli tak není formálně nadepsáno), ovšem soudem opět není přezkoumatelné pro výluk obsaženou v § 70 s.ř.s.;
- 3) žalobce se domáhá vyslovení nezákonnosti u úkonů, které nejsou z povahy zásahem (viz shora), protože prostřednictvím zásahové žaloby nelze u takových úkonů ani žalovanému uložit opatření k nápravě. Nadto v navrhovaném výroku žalobce užívá toliko abstraktní pojmy znemožňující případný výkon takového výroku.

B.

Ve vztahu k navrhovanému výroku 3) soud konstatuje, že ust. § 82 s.ř.s. dává slovy „*může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu, nebo určení toho, že zásah byl nezákonný*“ žalobci na výběr, zda se bude u soudu domáhat jen výroku o určení nezákonnosti, jen výroku zakazujícího žalovanému pokračovat v porušování žalobcových práv (případně ukládajícího obnovit stav před zásahem), anebo výroků obou. Navrhovaný výrok 3) tak nelze nutně spojovat s navrhovanými určovacími výroky 1) a 2), naopak je nutno s ohledem na žalobcovu argumentaci k takto navrhovanému výroku dovodit, že se jedná o návrh samostatný, směřující k ochraně před jinými jednáními, než těmi, vůči nimž se žalobce domáhá ochrany navrhovanými výroky 1) a 2). To ust. § 82 s.ř.s. žalobci umožňuje.

Krajský soud však ve shodě s žalovaným konstatuje, že případný soudní výrok „*žalovanému se zakazuje používat prostředky pro dokazování, které mají znaky nekonkrétnosti a porušení zásady legitimního očekávání*“ je natolik obecný, vágní a abstraktní, že není s to vést k nápravě jakéhokoli případného závadného stavu. Návrhem výroku je přitom u zásahové žaloby soud vázán (nemůže rozhodnout o něčem jiném, než co žalobce požaduje) a nepřísluší mu při absenci konkrétního žalobcovu návrhu za žalobce domýšlet, čeho vlastně chtěl navrhovaným výrokem dosáhnout tak, aby soud jednak nepřekročil vysloveným výrokem svou kompetenci, současně však, aby zajistil reálnou ochranu žalobcových práv. Soud proto uzavírá, že výrok 3) je navržen v takovém znění, které nemůže žalobci žádnou ochranu přinést, proto s návrhem takového výroku nemůže být žalobce u soudu úspěšný.

Nedosti na tom, jediné konkrétní úkony, které žalobce svou argumentací k navrhovanému výroku 3) napadá, jsou úkony, které vůči žalobci neučinil žalovaný. Jedná se totiž jednak o „*některé odpovědi dožádaných správců daně*“ (str. 3 in fine žaloby), jednak o úkony finančních úřadů pro Prahu 3, v Plzni a v Mělníce [str. 2, bod 1. písm. a) – c) žaloby], nikoli o úkony žalovaného.

Představují-li tedy tyto úkony vůbec nezákonný zásah (touto otázkou se však soud pro nadbytečnost nezabýval), nejedná se o nezákonný zásah žalovaného, ale jiných finančních úřadů. Pokud se pak žalobce domáhá ochrany před těmito úkony vůči žalovanému, činí tak vůči někomu, kdo tyto úkony neučinil (zásah neprovedl). Žalovaný proto není v této části ani pasivně věcně legitimován (§ 83 s.ř.s.).

C.

K navrhovanému vyslovení nezákonnosti vyřízení žalobcovy stížnosti je třeba uvést, že soudy rozhodující ve správním soudnictví opakovaně a neměnně judikují, že vyřízení stížnosti samo o sobě není způsobilé jakkoli založit, změnit, zrušit či závazně určit (tzn. příp. i zkrátit) žalobcova práva, což však nevylučuje přímou ochranu proti konkrétnímu úkonu či postupu, na který si žalobce stěžoval (srov. např. usnesení Městského soudu v Praze ze dne 17.12.2007 č.j. 11 Ca 394/2006-93, usnesení Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 25.10.2010 č.j. 31 Af 101/2010-45, či rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25.9.2007 č.j. 4 Ads 32/2007-36, ze dne 29.11.2012 č.j. 5 As 43/2012-40, Sb. NSS č. 2768/2013, ze dne 20.11.2014 č.j. 4 As 187/2014-36, vše www.nssoud.cz).

S tímto ustáleným názorem se podepsaný soud plně ztotožňuje a uzavírá, že vyřízení stížnosti nemůže samo o sobě ničeho změnit na žalobcových právech či povinnostech, tzn. je ani nikterak zkrátit. Proto se ochrany proti vyřízení stížnosti nelze domáhat nejen žalobou proti rozhodnutí správního orgánu (§ 65 a násl. s.ř.s.), ale ani žalobou zásahovou.

D.

Zcela jinou otázkou je posouzení důvodnosti návrhu, aby soud vyslovil nezákonnost Výzvy k prokázání skutečností ze dne 29.1.2014 (toho se žalobce

zjevně domáhá, pročez nemá smysl dále rozepisovat, že v posuzovaném případě soud posuzuje výzvu vydanou v daňové kontrole, jak si toho i je žalobce vědom, nikoli výzvu vydanou v daňovém řízení nazývaném i formálně „postup k odstranění pochybností“).

Krajský soud se v tomto směru neztotožňuje s názorem žalovaného, že nezákonným zásahem může být vždy jen daňová kontrola jako celek, nikoli konkrétní úkon v ní. Judikatura správních soudů právě naopak dovodila, že i jednotlivý úkon v daňové kontrole může podle okolností nezákonným zásahem být (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30.1.2007 č.j. 2 Aps 6/2006-70 či ze dne 18.12.2014 č.j. 10 Afs 79/2014-45, vše www.nssoud.cz).

Krajský soud se proto zabýval argumentací žalobce k navrhovanému výroku 1) z pohledu uplatněné žalobní argumentace.

Žalobcem naříkanou výzvou vyzval žalovaný žalobce, aby k jednotlivým konkrétním obchodním případům předložil důkazní prostředky prokazující, že došlo k faktickému plnění podle předmětných dodavatelských faktur od konkrétně označených dodavatelů tak, jak je na dokladech deklarováno, dále byl žalovaný vyzván k prokázání užití těchto plnění ke své ekonomické činnosti a k prokázání, že se jedná o výdaje dle § 24 odst. 1 zák. č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů. Toto je jediný obsah výzvy způsobilý zasáhnout žalobcova práva, když jen k právě uvedeným činnostem byl žalobce uvedenou výzvou vyzván.

Tento vlastní obsah výzvy však žalobce nyní podanou žalobou nikterak nenapadá. Předmětem jeho argumentace a polemik v ní obsažených je toliko nesouhlas s motivací žalovaného k vydání této výzvy, jak je obsažena na osmé straně výzvy v jejím odůvodnění, přičemž žalobce polemizuje se závěrem žalovaného o tom, že z uváděných skutečností vznikly žalovanému důvodné pochybnosti.

Samotná tato motivace však nemůže mít podle názoru soudu na posouzení zákonnosti výzvy (jejíž samotný obsah nebyl žalobcem nikterak napaden) žádného vlivu, neboť správce daně je v daňové kontrole oprávněn k takové výzvě, i kdyby dosud důvodných pochybností neměl. Absence konkrétních důvodných pochybností totiž nepředstavuje překážku provádění daňové kontroly a pokračování v ní (srov. stanovisko Pléna Ústavního soudu ze dne 8.11.2011 sp. zn. Pl. ÚS-st. 33/11, nalus.usoud.cz).

Krajský soud proto uzavírá, že námitky směřující toliko proti odůvodnění výzvy (nikoli proti vlastnímu obsahu výzvy) nemohou samy o sobě odůvodnit závěr, že napadená výzva představuje nezákonný zásah.

E.

Ze shora uvedených důvodů krajský soud žalobu jako nedůvodnou podle § 87 odst. 3 s.ř.s. zamítl.

F.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., když procesně úspěšnému žalovanému podle obsahu spisu nevznikly v tomto řízení žádné náklady přesahující jeho obvyklou úřední činnost.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku je **m o ž n o** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

V Ostravě dne 12. února 2015

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu